

Arrest

nr. 89 609 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Basra, meer bepaald van de wijk Al Tahsiniye. U verklaart soenniet te zijn en in Bagdad te hebben gestudeerd tot 1992. Hierna zou u in Basra als kapper hebben gewerkt tot aan uw problemen. U was eveneens eigenaar van een vissersboot en had werknemers om op de boot te werken. Uw broer werd gedood op 02/12/2009 omdat hij soenniet was.

Uzelf kreeg problemen op 10/04/2010. Toen u aan het werk was in uw kapperszaak, kreeg u het bezoek van twee legervoertuigen. Uw winkel werd beschoten en uzelf werd aangevallen. U werd geblinddoekt meegenomen naar een boerderij, alwaar eveneens twee matrozen aanwezig waren die voor u werkten. U vernam aldaar dat een ander bemanningslid, Furat genaamd, werd vermist. Het was de broer van Furat, een legerofficier, die u kwam bedreigen. Er werd door de familie van Furat 500 miljoen Irakese dinar compensatiegeld gevraagd. U ondernam allerlei pogingen om het bedrag te verlagen maar de legerofficier zou u in uw zwakke positie als soenniet misbruikt hebben. Uw vrouw en kinderen verhuisden naar Al Faw bij haar zus, en dit omwille van de problemen. U kreeg tien dagen om het bedrag bijeen te krijgen maar reeds op de zevende dag werd 's nachts uw huis beschoten. U kon echter aan de beschietingen ontkomen via het dak en vluchtte met een taxi naar een vriend in Al Zubeir. De dag erna vluchtten ook uw vrouw en kinderen. Zij gingen wonen bij de familie in Al Faw. Uzelf vroeg de dag na het schietincident een paspoort aan. U vernam via collega's in uw kapsalon dat de broer van Furat uw boot in beslag nam, alsook uw kapsalon bezette. U vertrok erna naar Al Faw bij uw vrouw en reisde op 21/4/2010 verder naar Turkije via de luchthaven van Basra.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag een Irakese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor, alsook een rijbewijs, een werkkaart als kapper, twee badges van de vissersvereniging, een voedselrantsoenkaart, een woonkaart, een huurcontract van het kapsalon, een huwelijksakte, een eigendomsakte van de vissersboot, foto's van de vissersboot, medische documenten uit België, twee foto's van uw kapsalon en drie foto's van uw huis.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Zo verklaart u te worden geviséerd door de familie van een vermist bemanningslid dat werkte op de boot waarvan u de eigenaar bent. De broer van dit slachtoffer zou u bedreigd hebben en zou een heel hoge som compensatiegeld hebben gevraagd aan u. Echter, als u wordt gevraagd naar meer gegevens omtrent deze broer, blijkt u enkel te weten dat deze een legerofficier is, met drie sterren. U blijkt enkel op de hoogte van zijn roepnaam, Abu Youssef. U bent niet op de hoogte van zijn volledige naam, noch blijkt u te weten in welke kazerne of eenheid hij tewerkgesteld is (gehoorverslag CGVS 2de p.5-6 en 1ste p.10-11). Verder blijkt u evenmin te weten bij welke militie hij is aangesloten of van welk dorp deze persoon en zijn familie afkomstig zijn. Dat u zo weinig gegevens weet aan te brengen over de persoon waarmee u enige tijd problemen kende en waarvoor u uw land ontvluchtte, is hoogst merkwaardig, temeer u stamleden naar hen toe stuurde om te bemiddelen. Het kan dan ook aangenomen worden dat u over deze persoon een begin aan informatie zou bezitten. U verklaart niet verder te hebben geïnformeerd naar deze persoon. Dit is zeer merkwaardig te noemen gezien deze persoon de oorzaak is van al uw problemen, waardoor van u meer ijver kan verwacht worden om meer te weten te komen van deze persoon. Dit geldt des te meer indien men in rekenschap brengt dat zijn positie binnen het leger een directe invloed kan hebben op uw persoonlijke veiligheid. Bovendien hebben tijdens de laatste dagen voor uw vertrek bemiddelingspogingen plaatsgevonden tussen stamhoofden en prominenten van uw familie en van de familie van het slachtoffer. Bijgevolg kan van u een meer uitgebreide uitleg omtrent de positie van deze legerofficier worden verwacht. Uw vage verklaringen omtrent deze persoon doen sterk twijfelen aan uw beweerde problemen hierdoor.

Verder kan het uiterst merkwaardig genoemd worden dat u, die nooit eerder een sektarisch probleem kende in Basra (gehoorverslag CGVS 1ste p.9), noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch in uw vragenlijst enig gewag maakte van het feit dat uw religie als soenniet van cruciaal belang is bij uw problemen met deze broer van Furat (gehoorverslag CGVS 1ste p.11). Dat u dit aspect ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet, doet in het licht van het zeer grote belang dat u er ten aanzien van het Commissariaat-generaal aan toeschrijft, ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit feit.

Verder blijft u eveneens uiterst vaag omtrent de verschillende bemiddelingspogingen die uw familiestamhoofd ondernam om uw probleem te helpen oplossen. U verklaart dat u de eerste keer met Furat naar een boerderij meeging alwaar stamhoofden en stamverantwoordelijken van de stam van Furat aanwezig waren. Echter, als u gevraagd wordt naar de namen van de aanwezige persoonlijkheden kan u slechts één naam opgeven (gehoorverslag CGVS 1ste p.10). Verder blijkt u geen precieze data te kunnen opgeven van deze bemiddelingspogingen (gehoorverslag CGVS 2de p.8). Evenmin kan u naast uw stamhoofd Ali Abu Firas enige andere naam opgeven van personen die eveneens mee gingen naar het dorp van de familie van Furat. Tenslotte kan u evenmin de naam aangeven van het dorpje waar de familie van Furat woont, hetgeen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast (gehoorverslag CGVS 2de p.12, 2de p.9). Gezien u verklaart dat u sprak met de

onderhandelaars van uw familie en deze onderhandelaars zich begaven naar het dorp van de legerofficier, kan van u verwacht worden dat u wat bovenstaande zaken betreft een concrete zaken zou weten aan te brengen. Dat u zich in dermate vage verklaringen dient uit te laten over aspecten die de kern van uw asielmotieven uitmaken, roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder spreekt u zich tegen omtrent de andere bemiddelingspogingen en contacten die u had tijdens de tien dagen dat u het bedrag moest bijeen zoeken. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u verschillende diensten heeft gecontacteerd, waaronder de instantie 'Unie van vissers', die uiteindelijk beaamde dat het gevraagde bedrag te hoog was en dat van u werd geprofiteerd omdat u soenniet bent (gehoorverslag CGVS 1ste p.12). In strijd hiermee verklaarde u tijdens het tweede interview dat u in deze periode geen instanties heeft gecontacteerd (gehoorverslag CGVS 2de p.9).

Verder kan eveneens worden opgemerkt dat naast de twee matrozen die toevallig aanwezig waren op het schip toen de broer van Furat eraan kwam ook uzelf werd opgespoord en gevisieerd door deze broer, maar dat de kapitein van het schip blijkbaar met rust werd gelaten. U verklaart dat de kapitein gewoon thuis verblijft en er zich geen enkel probleem stelde tussen de kapitein en de familie van het slachtoffer (gehoorverslag CGVS 2de p.9). Dit is zeer opmerkelijk. Het is dan ook onlogisch dat de effectieve verantwoordelijke van het schip op het moment van het ongeluk niet zou gecontacteerd worden door de familie van het slachtoffer, om zijn versie van de feiten te horen en zijn deel van de verantwoordelijkheid vast te stellen, net zoals ze deden met de beide matrozen en uzelf. U maakt dan ook op geen enkel moment aannemelijk waarom u volledig verantwoordelijk werd gesteld voor de feiten terwijl de kapitein op geen enkel moment problemen ondervond vanwege de familie van het vermiste bemanningslid, dat tewerkgesteld was onder zijn toezicht (gehoorverslag CGVS 1ste p.12).

Verder verklaart u goede contacten te onderhouden met uw arbeiders in het kapsalon, dat in beslag werd genomen door de broer van Furat, alsook met de vissers en de kapitein van uw boot, die eveneens werd in beslag genomen door de broer van Furat (gehoorverslag CGVS 2de p.4-5 en p.7-8). Het is evenwel merkwaardig dat u zich via deze contacten niet verder op de hoogte hebt gesteld van de vraag of de boot momenteel al dan niet gebruikt wordt en omtrent het eventuele onderzoek naar de vermiste persoon.

U verklaart verder dat uw familie momenteel in Al Faw verblijft, net zoals de kapitein, en deze aldaar geen veiligheidsproblemen ondervinden (gehoorverslag CGVS 1ste p.6). Ook dit mag enigszins verbazen gezien de door u geschetste ernstige situatie.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste en het tweede gehoor verschillende verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van het bekomen van uw Irakese paspoort. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u begon met de aanvraag van een paspoort op de achtste van de tien dagen die u kreeg om het bedrag bijeen te rapen (gehoorverslag CGVS 1ste p.11). In strijd hiermee verklaarde u tijdens het tweede interview dat u uw paspoort reeds lang had gekregen voordat u vluchtte uit uw land. Verder is het eveneens opmerkelijk dat u geen kopie kan voorleggen van dit paspoort en bovendien herinnert u zich niet hoe lang het geldig was (gehoorverslag CGVS 2de p.9-10). Het feit dat u niet coherent kan verhalen wanneer u uw reispaspoort heeft aangevraagd en verkregen, roept wederom twijfels op.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas een Irakese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor, alsook een rijbewijs, een voedselrantsoenkaart, een woonstkaart en een huwelijksakte. Deze documenten ondersteunen uw identiteit, afkomst, burgerlijke stand en verblijf in Irak, hetgeen hier niet wordt betwist.

Verder legt u eveneens een werkkaart als kapper voor en twee badges van de vissersvereniging, alsook een huurcontract van het kapsalon, een eigendomsakte van de vissersboot, een foto van de vissersboot, twee foto's van uw kapsalon en drie foto's van uw huis. Al deze documenten betreffen uw eigendom en uw werk, hetgeen hierboven evenmin wordt betwist. Deze documenten tonen op geen enkele manier uw beweerdde problemen aan met de familie van Furat. Ook de voorgelegde medische documenten van België wijzigen de aard van bovenstaande motivering niet, gezien deze documenten enkel uw persoonlijke medische toestand betreffen en geen begin van bewijs zijn van de beweerdde problemen met de familie van Furat in Irak.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the

Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Basra wist de voorbije twee jaar grotendeels te ontsnappen aan het geweld en er werden nauwelijks nog grote aanslagen gepleegd. Ook in 2011 bleef de veiligheidssituatie relatief stabiel. Er vinden slechts sporadisch veiligheids-incidenten plaats o.a. raket-en mortiervuur op de internationale luchthaven van Basra. Het geweld beheerst veel minder het dagelijkse leven van de burgers dan in andere delen van Irak en er zijn tekenen van economisch herstel. De relatieve kalmte in Basra zorgt ervoor dat heel wat IDP's naar Basra zijn teruggekeerd.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

4.2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omwille van de volgende vaststellingen met name dat :

er twijfels zijn omtrent verzoekers asielmotieven met name het feit gevisieerd te zijn door de familie van een vermist bemanningslid dat op de boot van de verzoeker zou gewerkt hebben ; zo zou de verzoeker een te vage kennis hebben van de identiteit en de positie van de broer van het vermist bemanningslid, eveneens tast het niet vermelden van een sektarisch probleem of religie als reden bij DVZ de geloofwaardigheid aan van de asielmotieven, verder is de verzoeker uiterst vaag met betrekking tot de bemiddelingspogingen ondernomen door verzoekers stamhoofd, het is evenmin geloofwaardigheid dat de ware verantwoordelijke zijnde de kapitein door de familie van het vermiste bemanningslid met rust zou worden gelaten, ook zijn er door de verzoeker verschillende verklaringen afgelegd tijdens het eerste en tweede verhoor, verder kan de verzoeker geen (kopij van zijn) paspoort voorleggen, ... ; verzoekers identiteitsgegevens en andere documenten weliswaar niet betwist worden maar dat deze niet de gegrondheid van een vervolgingsvrees of een reëel risico aantonen ; Basra niet onveilig bevonden wordt in de zin van art. 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet zodat er geen subsidiaire bescherming kan toegekend worden.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.3.

De verzoeker heeft wel degelijk ernstige redenen om niet terug te keren. De verzoeker overloopt waarom de motivering niet draagkrachtig is.

De verzoeker heeft wel degelijk de volledige naam gezegd van Abu Youssef. Hij heeft verklaard dat zijn naam F. J. H. {...} is en hij eveneens gekend is met zijn bijnaam Abu Youssef.

De verzoeker heeft eveneens aangehaald dat Abu Youssef een officier in het Mehdi-leger is.

Maar het Mehdi-leger is geen officieel leger. Het heeft geen kazerne. Het is een militie.

4.3.2.

De verzoeker zal tijdens de procedure stukken overmaken. Bij gebrek aan vertaling kan hij dit nu nog niet overmaken.

4.3.3.

De verzoeker werd niet geholpen door de unie van vissers omwille van verzoekers geloof.

Dat het geloof in Irak een belangrijke factor van vervolging is, blijkt uit de spanningen tussen soennieten en sjiïeten. Verzoekers broer werd trouwens omwille van zijn geloof doodgeschoten.

4.3.4.

In verband met de bemiddelingspogingen kan de verzoeker opmerken dat de personen die zich bezighielden met de bemiddelingen sjeik N. A. {...} en sjeik A. A. F. {...} zijn.

Zij zijn de enigen die naar de bemiddeling gingen.

Er waren geen andere bemiddelingen. Het was immers maar één keer dat er een bemiddeling georganiseerd werd.

Er is een verkeerde vertaling geweest aangezien de verzoeker niet verklaard heeft dat hij aanwezig was tijdens de bemiddeling.

De enige keer dat de verzoeker op de boerderij van de familie van Furat was, was ingevolge een ontvoering. De verzoeker was ontvoerd vanuit de kapperszaak.

Dit was geen bemiddelingspoging.

De verzoeker heeft deze ontvoering aan de politie gerapporteerd (zie later aan te brengen nog te vertalen stukken 4 en 4.1).

De verzoeker heeft verder verklaard dat zij in Shat Al Arab woonden.

Met betrekking tot het contacteren van verschillende instanties, kan de verzoeker opmerken dat hij in zijn eerste verhoor wel degelijk heeft verklaard dat hij contact nam met de unie van vissers.

De verzoeker heeft geen expliciete vraag meer gekregen in zijn 2de verhoor om dit opnieuw te zeggen.

De interviewer heeft een aantal vragen gesteld maar heeft tevens geantwoord dat er niet gevraagd werd om het volledige verhaal opnieuw uit de doeken te doen.

4.3.6.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid die door de familie van Furat bij de verzoeker gelegd wordt en niet bij deze van de kapitein kan de verzoeker het volgende opmerken.

Het is inderdaad vanuit westers perspectief op het eerste zich onlogisch maar vanuit oosters perspectief niet.

In Irak heerst een geheel andere wet.

De wet van de stammen geldt daar nog steeds.

Als een taxi bijvoorbeeld een ongeval heeft met een voetganger zal de bestuurder niet per se aangeklaagd worden, maar wel de eigenaar van de taxi.

Dit is ook het geval van verzoeker.

Hij wordt als eigenaar verantwoordelijk gehouden en niet de kapitein.

4.3.7.

Dat de familie in groot gevaar is in Irak blijkt uit de brieven van de advocaat (zie nog bij te brengen, te vertalen documenten 1 en 1.1), de overlijdensakte van de broer (2), de klachtenbrief (6 en 6.1) en de brief van het ziekenhuis met betrekking tot verzoekers vrouw (3).

Verzoekers broer is vermoord en zijn vrouw is beschoten.

Verzoekers familie is dus nog steeds in gevaar.

De familie is nu bij een neef. De kinderen gaan niet meer naar school opdat niemand zou weten waar zij wonen.

4.3.8.

De verzoeker had een paspoort.

De verzoeker heeft wel verklaard dat hij zijn visum voor Turkije op de 8ste dag aanvraagde. De motivering van de Commissaris-generaal is dienaangaande fout.

Basra is wel degelijk onveilig in de zin van art. 48/4. § 2 c Vreemdelingenwet.

4.3.9.1.

De Commissaris-generaal is dan ook uitermate onredelijk in de beoordeling van de onveiligheidssituatie. Inderdaad, de Commissaris-generaal geeft immers in de bestreden beslissing toe dat er nog steeds incidenten plaatsvinden waarbij ook willekeurig burgerslachtoffers vallen zoals bij de aanslagen in Kerbala en Naiaf.

4.3.9.2.

De motivering is ronduit zorgwekkend.

Zelfs de Belgische overheid adviseert de Belgische burgers om niet naar Irak te gaan : Zie

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/irak/raJrakjsp

"Algemene veiligheid Terreurdreiging

Indien u zich toch voor een officiële zending of beroepshalve naar Irak moet begeven, is het ten zeerste aanbevolen raad te vragen aan personen die ter plaatse verblijven vooraleer deze reis te ondernemen, maar tevens ook uw aanwezigheid en uw bewegingen te melden bij de Belgische Ambassade in Amman. De terreurdreiging is erg hoog. Er zijn, met uitzondering van de Regio Koerdistan in Noord-Irak, dagelijks aanslagen. Belgen die nog in Irak zouden verblijven, worden verzocht te onderzoeken of hun aanwezigheid er nog noodzakelijk is.

Algemeen

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. Zowel in Bagdad als in de rest van het land zijn veiligheidsschikkingen voor reizigers praktisch onbestaande. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. Meer bepaald zijn verplaatsingen naar en in Bagdad en het omliggende gebied de goevernoraten Anbar, Salahadin, Nineve (Mosul), Tameem (Kirkoeq), Babel, Wasit en Diyala bijzonder gevaarlijk. De steden Mosul en Kirkoeq en het omliggende gebied zijn absoluut te mijden.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op; het is mogelijk dat de regering overgaat tot de plotse instelling van een tijdelijk uitgaansverbod in een aantal steden of de sluiting van lands- en/of provinciegrenzen. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is ten allen tijde te vermijden.

Hoewel de veiligheidssituatie sinds de tweede helft van 2007 beduidend verbeterd is, zou het echter verkeerd zijn hieruit te besluiten dat er geen grote risico's meer bestaan. De verbetering van de toestand blijft beperkt tot bepaalde gebieden, is slechts relatief en de duurzaamheid ervan is nog niet aangetoond. Nog steeds wordt het land op regelmatige basis getroffen door zware aanslagen, die het onveiligheidsgevoel onderhouden. De Internationale Zone in Bagdad, ook wel Green Zone genaamd, blijft sporadisch het doelwit van raketaanvallen en mortiervuur.

Slechts zeer gespecialiseerde diensten kunnen een juiste inschatting van het gevaar geven. Inlichtingen van andere organisaties over de veiligheidstoestand zijn niet betrouwbaar.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk, en andere acties (overval, diefstal) door

misdadigers belust op geldgewin. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.

De Iraakse veiligheidsdiensten ondervinden nog steeds grote capaciteitsproblemen waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn. De laatste Amerikaanse troepen verlieten eind 2011 het land, waardoor dus niet langer op hun bijstand gerekend kan worden. Sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen is het werk van internationale veiligheidsbedrijven bemoeilijkt door de Iraakse autoriteiten.

In de Regio Koerdistan (bestaande uit de goevernoraten Dohuk, Erbil en Sulaimania in Noord-Irak) is de veiligheidstoestand beter dan in de rest van Irak. Verplaatsingen in en tussen de hoofdplaatsen Erbil,

Dohuk en Sulaimania leveren doorgaans geen problemen op. De lokale autoriteiten slagen erin om de openbare orde te verzekeren. Men moet echter in de hele regio rekening houden met verhoogde spanningen die al tot aanslagen en gewelduitbarstingen hebben geleid. Daarom blijft bijzondere waakzaamheid geboden en worden niet-essentiële reizen naar de hele Regio Koerdistan nog steeds afgeraden. Men blijft beter weg uit de grensgebieden van de regio, zowel met de aangrenzende Irakese provincies, als met buurlanden Iran en Turkije. Als gevolg van de Turkse operaties tegen PKK kampen in het Qandil gebergte, is de Turks-Irakese grens absoluut te vermijden. Men reist vanuit het buitenland best rechtstreeks naar de Regio Koerdistan (dus zonder transit door de rest van Irak). "

4.3.9.3.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken oordeelt bijgevolg dat : de terreurdreiging erg hoog blijft ; er nog dagelijks aanslagen zijn ;

de veiligheidssituatie sinds de 2de helft van 2007 weliswaar verbeterd is, maar er nog steeds ernstige risico's zijn aangezien de verbetering slechts beperkt is tot bepaalde gebieden, deze relatief is en de duurzaamheid ervan ook nog niet aangetoond is.

4.3.9.4.

De Commissaris-generaal als onderdeel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken spreekt het Ministerie van Buitenlandse Zaken dan ook radicaal tegen wat het inschatten van de risico's betreft.

4.3.9.5.

Hoewel de cijfers van burgerslachtoffers gestagneerd is in de periode 2009-2010-2011 is dit nog steeds uitermate hoog te noemen.

(Year Civilian deaths

(Tabel)

De verzoeker heeft evenwel geen cijfers kunnen terugvinden over de dodelijke burgerslachtoffers in Basra.

b.

Het is niet onbelangrijk om hierover te kunnen beschikken.

Aan de hand van deze cijfers kan nagegaan worden of het risico op ernstige schade zeer reëel is.

De Commissaris-generaal dient dan ook dit dodencijfer met betrekking tot de stad Basra voor te leggen.

Er kan immers niet zonder meer worden gesteld dat de verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade ingevolge de onveiligheid in Basra.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient dan ook minstens te worden verzocht na vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de dodencijfers voor te leggen van de stad Basra en hierover bijkomend onderzoek te verrichten.

4.4.

Overwegende dat het UNHCR in verband met de bewijsproblematiek bovendien het volgende stelt in de Guide des Procédures et Critères :

«196. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle.

Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels.

Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur.

Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande.

Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer.

En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible; il faut lui accorder le bénéfice du doute; à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent

197. Ainsi, les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement et cela compte tenu des difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant, cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations qui ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur. »

Er dient derhalve voorzichtig te worden omgesprongen met de toepassing van het principe dat de bewijslast van de vervolgingsvrees op de kandidaat-vluchteling rust.

Het UNHCR stelt immers dat de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd.

De verzoeker heeft talloze documenten voorgelegd en zal nog tevens stukken met vertalingen aanbrengen tijdens de procedure.

Er mag verder aan de hand van de dodencijfers wel degelijk aanvaard worden dat een burger in Irak een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Hij hoeft dit zeker niet individueel aan te tonen.

Het is in dat opzicht niet onbelangrijk dat de Commissaris-generaal het cijfer met betrekking tot de dodelijke burgerslachtoffers in Basra overmaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden, daar waar de bestreden beslissing geen individuele beoordeling maakt op basis van de dodencijfers in Basra .

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook niet kan gevolgd worden in de redenering dat de verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de bescherming in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Minstens dient de beslissing vernietigd te worden en dient aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de opdracht gegeven te worden om bijkomend onderzoek uit te voeren en na te gaan of er een effectieve overheidsbescherming aanwezig is.

De bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig gemotiveerd."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk de volledige naam van A.Y. heeft vermeld, namelijk F.J.H. en dat hij eveneens is gekend met zijn bijnaam A.Y. Verzoeker haalde eveneens aan dat hij een officier in het Mehdileger is. Dit is geen officieel leger, heeft geen kazerne en is een militie.

De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat hij wel degelijk de volledige naam van A.Y. heeft vermeld tijdens zijn verhoren, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en meer bepaald in de gehoorverslagen. Tijdens de verhoren werd immers telkens expliciet gevraagd naar de volledige naam van A.Y., waarop verzoeker verklaarde deze niet te kennen (Gehoorverslag CGVS 29/10/10, p 10 en Gehoorverslag CGVS 20/01/12, p 5).

Verzoekers verklaringen dat A.Y. een officier bij het Mehdileger is dat geen kazerne heeft en een militie is, kunnen geenszins het vastgestelde gebrek aan kennis van verzoeker over deze persoon – die de aanleiding vormt van zijn vlucht – verantwoorden. Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat wanneer verzoeker gevraagd wordt naar details over deze persoon, met name het onderdeel van het leger waarvan A.Y. deel uitmaakte alsook de plaats waar hij gelegerd is, verzoeker niet verder raakt dan: *“Ik weet die details niet, kwam met legerauto, dhabet met ik weet niet bij welke eenheid hij zat, zijn rang was Naqib, drie sterren en zat bij leger en niet bij politie, ik zag hem met uniform hij kwam met 4 personen kapsalon binnen.”* en: *“Ik weet dat niet, hij is bij Basra leger”* (Gehoorverslag CGVS 20/01/2012, p. 5-6).

Verzoeker heeft inderdaad vertaalde stukken bijgebracht bij aangetekende brief van 4 juli 2012 waarin melding wordt gemaakt van de volledige naam van A.Y. Uit stukken 2, 3, 4 en 5 blijkt dat verzoeker op 11 april 2010 en 18 april 2011 een klacht heeft ingediend op het politiebureau waarbij hij melding maakt van de volledige naam van zijn belager en bovendien vrij precies kon aangeven dat deze persoon bevelhebber was in het Medhileger. Het is evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker een paar maanden later, namelijk op 29 oktober 2010, op het verhoor bij de commissaris-generaal de volledige naam van A.Y. niet meer zou kennen (Gehoorverslag CGVS 29/10/10, p 10). Deze nieuwe tegenstrijdigheid tussen verzoekers erg vage verklaringen voor de commissaris-generaal en de documenten die hij bij zijn verzoekschrift heeft bijgebracht, ondermijnt bovendien de bewijskracht van die documenten en bevestigt de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad wijst er voorts op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter is het asielrelaas van verzoeker, zoals ook hierna zal blijken, behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij tijdens zijn relaas onaannemelijk weinig concrete informatie kon verschaffen over de man die de oorzaak was van zijn problemen.

2.5. Verzoeker stelt dat hij niet door de Unie van vissers werd geholpen omwille van zijn geloof en dat geloof een belangrijke factor van vervolging is zoals blijkt uit de spanningen tussen soennieten en sjiïeten, en dat zijn broer omwille van zijn geloof werd doodgeschoten. Aangaande het contacteren van instanties stelt verzoeker dat hij in zijn eerste gehoor wel degelijk verklaard heeft dat hij contact nam met de Unie van vissers. In zijn tweede gehoor heeft hij geen expliciete vraag gehad om dit opnieuw te zeggen.

De Raad wijst erop dat verzoekers bewering niet correct is. Immers, tijdens zijn tweede verhoor werd aan verzoeker expliciet het volgende gevraagd: *“hebt u instanties gecontacteerd?”*, waarop verzoeker negatief antwoordde (Gehoorverslag CGVS 20/01/12, p 9). Verzoekers betoog doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake de bemiddelingspogingen, met name dat hij tijdens zijn eerste verhoor heeft verklaard dat hij de instantie van Unie van de vissers heeft gecontacteerd, terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde geen instanties te hebben geraadpleegd.

Inzake de moord op zijn broer, wijst de Raad erop dat verzoeker ook hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken één broer te hebben W.K.Y. die overleden is in 2003 tijdens de oorlog (administratief dossier, stuk 12, verklaring, vraag 30), doch voor de commissaris-generaal verklaarde hij dat zijn beide broers vermoord zijn in 2007 in Basra (Gehoorverslag CGVS 20/01/12, p 11). Deze tegenstrijdige verklaring wordt bovendien verder tegengesproken door de overlijdensaktes (stuk 10-11) die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, die als

datum van overlijden 18 april 2010 vermelden, wat opnieuw de bewijswaarde van de bijgebrachte documenten ondermijnt.

2.6. Inzake de bemiddelingspogingen stelt verzoeker dat de personen die zich hiermee bezig hielden sjeik N.A. en sjeik A.A.F. zijn en dat zij de enigen waren die naar de bemiddeling gingen. Hij stelt tevens dat er maar één bemiddeling werd georganiseerd. Verzoeker stelt dat er een verkeerde vertaling geweest is aangezien hij niet verklaard heeft dat hij aanwezig was tijdens de bemiddeling. De enige keer dat hij op de boerderij van de familie van F. was, was ingevolge een ontvoering. Dit was geen bemiddelingspoging. Hij heeft deze ontvoering aan de politie gerapporteerd (stukken 4 en 4.1.) en hij heeft verder verklaard dat de familie van F. in Shat Al Arab woonde.

De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven inzake de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de bemiddelingspogingen en contacten steun vinden in het administratief dossier. De Raad stelt verder vast dat uit lezing van de gehoorverslagen niet blijkt dat er in casu sprake is van vertaalproblemen of dat verzoeker tijdens zijn verhoren hiervan melding heeft gemaakt. Verzoeker werd duidelijk uitgelegd wat de rol van de tolk is en dat hij eventuele problemen diende te melden. De Raad oordeelt dat het a posteriori argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. De in de bestreden beslissing vastgestelde vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de bemiddelingspogingen, kunnen geenszins verklaard worden door een beweerd vertaalprobleem. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om op dit punt afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stelt te hebben verklaard dat de familie van F. in Shat al Arab woonde, blijkt inderdaad dat verzoeker verklaarde dat het een dorp betrof rond Shat al Arab doch diende verzoeker de naam van het dorp zelf schuldig te blijven (Gehoorverslag CGVS, 20/01/2012, p. 9). Van verzoeker mag echter, zoals de commissaris-generaal opmerkt, meer gedetailleerde verklaringen verwacht worden.

Waar verzoeker verwijst naar stuk 4 en 4.1 bij zijn verzoekschrift, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.4. van dit arrest.

2.7. Verzoeker stelt aangaande de verantwoordelijkheid die de familie van Furat bij hem legde en niet bij de kapitein dat dit op het eerste zicht onlogisch is vanuit een westers perspectief maar niet vanuit een oosters perspectief. Verzoeker stelt dat in Irak nog steeds de wet van de stammen geldt. Hij wordt als eigenaar verantwoordelijk gehouden en niet de kapitein.

De Raad wijst er evenwel op dat de loutere verwijzing naar een oosters perspectief om dergelijke feiten te bekijken geen verschoningsgrond is voor de merkwaardige vaststelling dat de kapitein van het schip blijkbaar volledig met rust gelaten werd, hij gewoon thuis bleef en geen enkel probleem heeft ondervonden met de familie van het slachtoffer. Deze onaannemelijkheid wordt bovendien versterkt door de verklaring van verzoeker dat twee van de matrozen die voor hem werkten wel betrokken werden nu zij eveneens naar de boerderij waren gebracht als ooggetuige (Gehoorverslag CGVS 29/10/2010, p. 9-10). De Raad ziet niet in waarom twee matrozen wel betrokken zouden worden en de kapitein, die op het ogenblik van de verdwijning eveneens aanwezig was en de verantwoordelijkheid draagt over de boot, met rust gelaten wordt.

2.8. Verzoeker stelt vervolgens dat zijn familie in groot gevaar is en dat dit blijkt uit de brieven van de advocaat, de overlijdensakte van de broer, de klachtenbrief en de brief van het ziekenhuis met betrekking tot zijn vrouw. Zijn broer is vermoord en zijn vrouw beschoten. De familie is nu bij een neef en de kinderen gaan niet naar school opdat niemand zou weten waar zij wonen.

Inzake de door verzoeker bijgebrachte documenten, wijst de Raad er opnieuw op dat hieraan slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

Zoals tevens reeds uitvoerig uiteengezet onder punten 2.4. en 2.5. kan er bovendien ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van de stukken die verzoeker heeft bijgebracht. Zo voegen bijvoorbeeld de overlijdensakten (stuk 11) zelfs een bijkomende tegenstrijdigheid toe aan verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn broer(s). De Raad stelt daarnaast vast dat de door verzoeker bijgebrachte documenten kopies betreffen, die gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn, zodat ook deze

vaststelling bewijskracht ontzegt aan deze stukken. De conclusie dat aan verzoekers bijgebrachte documenten (stukken 1-12) geen bewijskracht kan worden toegekend wordt bovendien ondersteund door het antwoorddocument van CEDOCA (IRQ2012-010w) van 3 februari 2012, gevoegd bij de nota met opmerkingen, waaruit blijkt dat valse Iraakse documenten op eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn.

2.9. Waar verzoeker stelt een paspoort te hebben gehad en stelt wel te hebben verklaard dat hij zijn visum voor Turkije op de 8ste dag aanvraag en dat daarom de motivering van het CGVS fout is, kan hij niet overtuigen. Immers blijkt duidelijk dat verzoeker bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde: *“..en op 8ste begonnen om paspoort aan te vragen”* (Gehoorverslag CGVS, 29/10/2010, p. 9) zodat hieruit blijkt dat verzoeker het wel degelijk had over zijn paspoort. Deze verklaring is inderdaad geheel in tegenstrijd met zijn latere verklaring dat hij zijn paspoort al zeker één jaar voor zijn probleem had gekregen (Gehoorverslag CGVS, 20/01/2012, p. 9). Waar verzoeker tenslotte nog een kopie van zijn paspoort voorlegt (stuk 13) wijst de Raad erop dat kopies gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn zodat ook aan dit stuk bewijskracht wordt ontzegt.

2.10. Verzoeker is er met zijn betoog niet in geslaagd de pertinente motivering van de commissaris-generaal die geconcludeerd heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te weerleggen.

2.11. Verzoekster stelt tenslotte dat Basra in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet wel degelijk onveilig is en citeert onder meer uit het reisadvies van Buitenlandse Zaken.

De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoeker verwijst naar een reisadvies van Binnenlandse Zaken, doch er dient op gewezen te worden dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Tevens citeert verzoeker een tabel met cijfers over burgerslachtoffers, zonder enige bronvermelding en waarbij hij toegeeft dat hij geen cijfers heeft over het aantal burgerslachtoffers in Basra, zodat de Raad geenszins inziet hoe deze niet nader bepaalde informatie afbreuk kan doen aan de pertinente motivering van de commissaris-generaal die gesteund is op talrijke en objectieve bronnen (stuk 16). Aan de nota wordt tevens een update gevoegd over de veiligheidssituatie in Irak (13/01/2012-25/01/2012; 26/01-2012-08-02/12; 09/02/12-08/03/12; 09/03/12-08/04/12; 09-04-2012-20-06-2012) die de conclusie getrokken uit de Subject Related Briefing van 30 november 2011 (stuk 16) over de veiligheidssituatie in Basra onderschrijft. Gelet op deze uitvoerige en objectieve informatie ziet de Raad niet in waarom nog bijkomend onderzoek zou moeten worden verricht over de veiligheidssituatie in Basra zodat het argument van verzoeker dienaangaande niet kan aangenomen worden. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om afbreuk te doen aan de pertinente en

draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *“Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheids-situatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld. UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers” van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” dd. 30 november 2011). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjitische pelgrims in Kerbala en Najaf. U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Basra wist de voorbije twee jaar grotendeels te ontsnappen aan het geweld en er werden nauwelijks nog grote aanslagen gepleegd. Ook in 2011 bleef de veiligheidssituatie relatief stabiel. Er vinden slechts sporadisch veiligheids-incidenten plaats o.a. raket-en mortiervuur op de internationale luchthaven van Basra. Het geweld beheerst veel minder het dagelijkse leven van de burgers dan in andere delen van Irak en er zijn tekenen van economisch herstel. De relatieve kalmte in Basra zorgt ervoor dat heel wat IDP's naar Basra zijn teruggekeerd. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”*

2.12. Waar verzoeker verwijst naar het procedurehandboek van het UNHCR en stelt dat de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel had moeten geven, verwijst de verwerende partij naar wat werd gesteld onder punt 2.3.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de gehoorverslagen van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER